

Vinko Bitenc:

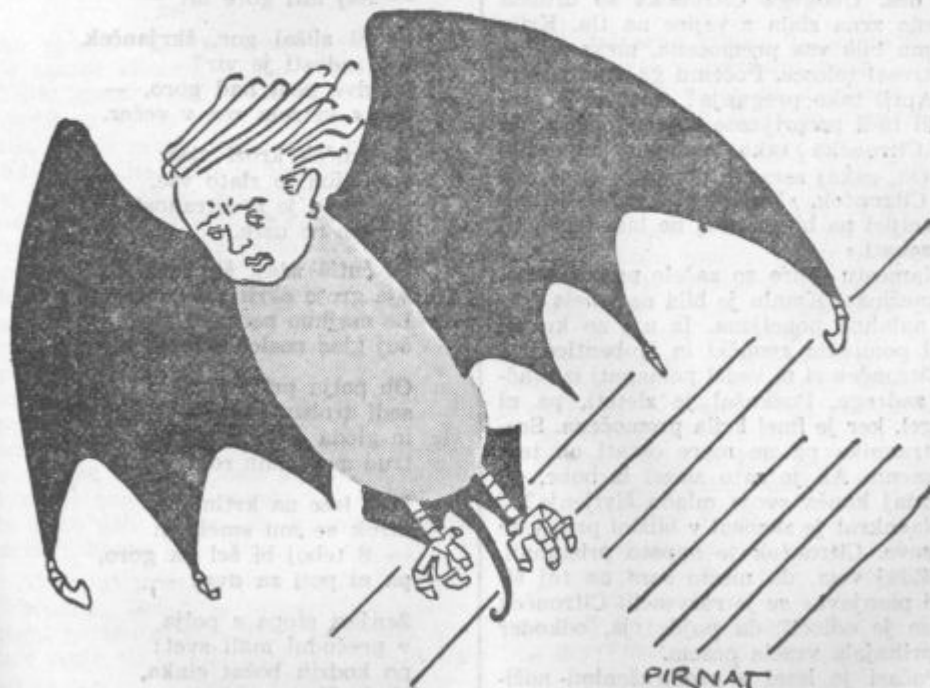
Citronček

Pravljica o metuljčku

2. Hudobni April

Citronček je nepremično sedel na cvetu. Nenadno se je začutil tako osamljenega, postalo mu je dolgčas po veselih solnčnih žarkih. Gotovo ne pridejo več, si je mislil. Tista velika temna lisa

no cvetov. Citronček je s kosmatimi nožicami objel breskvin cvet in vtaknil svoj rilček vanj. Nasrkal se je medu do sitega. Nato je obsedel na vejici in se razgledal naokoli. Močan veter je pričel majati drevo in Citrončka bi bilo sko-

na nebu, za katero so se bili skrili, je postajala večja in večja. Še druge, temnejše lise so se kopičile nanjo in kmalu je bilo vse nebo prepreženo z njimi. Neizkušeni Citronček ni vedel, da pomenijo te lise oblake, ki ne obetajo nič dobrega.

V svojem želodčku je začutil glad. Treba ga bo potolažiti. To pa Citrončka prav nič ne skrbi. Po vejicah breskve je pol-

raj odneslo, da se ni krepko oprijel s nožicami mladih poganjkov.

Naenkrat pa je zagledal nekaj posebnega. Izpod oblakov se je utrgala temna senca, podobna velikanskemu netopirju s človeško glavo. Obraz je bil mlad, skoraj otroški, toda oči so se jezno bliskale. Dolgi, razmršeni lasje so mu vihrali po zraku. Ta čudni stvor je divje

pel svojo pesem. Bobneče je odmevalo pod oblaki:

Jaz sem April,
iščem svoj cilj!
Sneg in vihar,
udar na udar,
navzkriž in počez —
to je veselje zares!

Citronček ni vedel, kaj naj to pomeni. Kako bi neki vedel, saj je komaj eno uro na svetu. Sam pri sebi si je mislil, da mora biti ta April silno hudoben. Najbolje bo, če zbeži pred njim in se skrije. Toda kam?

Preden si je mogel odgovoriti, je potegnil silen piš in odnesel Citrončka preko vrta daleč, daleč tja nekam proti polju.

Ob meji širnega travnika je raslo grmovje. Tam je obtičal Citronček. Krčevito se je oprijel z nožicama preperete veje. Pa bi ga bil veter kmalu znova odnesel. Z vso močjo se je stiskal ob vejo, povesel krila in preplašeno zrl naokoli. Na srečo je veter ponehal. Zdajci pa se je vsula sodra, vmes je padal mrzel dež. Ubogega Citrončka so drobna ledena zrna zbila z vejice na tla. Krila so mu bila vsa premočena, mraz mu je pretresal telesce. Počemu ga neki ta grdi April tako preganja? Gotovo je prepodil tudi preprijazne solnčne žarke, da so Citrončka tako nenadno zapustili.

»Oh, zakaj sem jih ubogal!« si je očital Citronček. »Rajši bi bil ostal v topli posteljici pa bi mi zdaj ne bilo treba tu prezebati.«

Namestu sodre so začele padati debele snežinke. Kmalu je bila ozelenela trava nalahno pobeljena. Iz nje so kukali prvi pomladni zvončki in trobentice.

Citronček si ni vedel pomagati iz mučne zadrege. Poskušal je zleteti, pa ni mogel, ker je imel krila premočena. Sredi travnika pa ne more ostati ob tem vremenu. Ali je zato zlezal iz bube, da tu zdaj konča svoje mlado življenje?

Naenkrat je zaslišal v bližini pritajene glasove. Citronček je napeto prisluhnil.

»Zdaj vem, da nisem sam na tej široki planjavi,« se je razveselil Citronček in se je odločil, da pojde tja, odkoder je prihajala vesela pesem.

Počasi je lezel s premraženimi nožicami v tisto smer. Znašel se je pred majhno luknjico, ki je bila kroginkrog obdana s prstjo. Čirikanje je utihnilo. Citronček je potrkal na duri. Kmalu se je prikazal na pragu črnorujav hrošč, z veselimi, svetlikajočimi se očmi. Kar prestrašil se je tako nenadnega obiska in je hotel zbežati nazaj v luknjico. Toda Citronček je milo zaprosil:

»Ljubi striček, vzemite med pod stre-

ho; ves sem premočen. Prezgodaj sem bil zlezal iz bube, zdaj me pa preganja hudobni April in me hoče uničiti.«

Hrošč je dobrosrčno odgovoril:

»Ti si Citronček, kajne? Saj bi te skoraj ne bil spoznal, tako si zdelan. Kar za menoj pojdi.«

Citrončka so ovirala krilca, da ni mogel tako zlahka zleteti skozi ozko odprtino. Prijazni hrošč je s svojim rilčkom odmetal nekoliko prsti, potem je pa šlo.

Zadovoljno je sledil Citronček hrošču po dolgem, temnem rovu.

(Dalje prihodnjič)

Dušan Vargazon:

Ob žetvi

— Si videl že, škrjanček,
kje sreče je nebo?
Le tri pedi nad goro, —
tri srpi z njiv pojo.

Škrjanček poletava,
pozlačen v mir lehni
in spet spusti se v polje:
— Saj niti gore ni! —

— Si slišal gor, škrjanček,
kje radosti je vir?
Le dve pedi nad goro, —
gre z vetrom rez v večer.

Škrjanček kroži više:
pod njim je zlato vse,
vsaj zlata je prostranost —
a gore ne uzre.

Lí čutiš zdaj, škrjanček,
kje greje skrit zaklad?
Le majhno ped nad goro, —
čuj glas poslednjikrat.

Ob polju pri krtini
sedi droban otrok
in gleda srečen snope:
trud materinih rok.

Polž leze na krtino,
otrok se mu smehlja:
— S teboj bi šel na goro,
pa ni poti za dva! —

Ženjica stopa s polja
v prečudni mali svet:
po kodrih božat sinka,
škrjančku razodet:

— Le tri pedi nad goro
njegove so oči,
le dve pedi nad goro
iz ustec smeh drobní.

Le majhno ped nad goro
je v srcu skrit zaklad.
nikdar ga ne izkoplje
pa vedno bo bogat.

V pričakovanju vesoljnega potopa

Se danes misli veliko ljudi, da je usodo človeka moči razbrati iz zvezd. Ali pred nekaj stoletji je bilo razlaganje iz zvezd veliko bolj razširjeno; po knežjih dvorcih so bili zelo ugledni in sijajno plačani zvezdogledi in veliko in majhno je verjelo njihovim prerokovanjem. Iz tistih časov vam povem zdaj resnič-

Križno goro. Ta leži zdaj sredi Berlina, takrat je pa ležala še daleč zunaj mestnih vrat. Precej klavrna je ta Križna gora, prav za prav grič; ob kakem vesoljnem potopu bi človek prav tako lahko zbežal na Ljubljanski grad. In tako se je moral nuditi nenavaden pogled, ko so se 15. junija vrata gradu volilnega

no zgodbo: Slavni zvezdogled Stöffler je takrat oznanil, da bo v februarju l. 1524. nastal vesoljni potop. Lahkoverni ljudje so se ob tej novici tako prestrašili, da od groze niso vedeli, kaj početi. Kar pomislite, nekega dne izveste, da bo v kratkem času vsa Ljubljana in ves ostali svet pogubljen! Kaj bi v tem primeru storili? Ali bi imelo za vas še kak smisel, delati šolske naloge? Ali bi še kdo zmožel, da bi tovarišu posodil drsalke? No, tako nekako so mislili takrat tudi ljudje pred napovedanim vesoljnim potopom: Kmetje niso hoteli več obdelovati polja, trgovci so pričeli vse razprodajati, dolžniki niso izposojenega denarja nič več vračali, in pesniki tudi niso svojih knjig napisali do konca. Veliko ljudi je naglo odpotovalo v pogorja, da bi tako ušli vodam. In marsikdo si je zgradil barko kako Noe.

Tako so pričakovali v strahu meseca februarja. Prišel je februar, ali vesoljnega potopa ni bilo. Tega še ni bilo, kakor veste, do današnjega dne! — Ljudje so se povsod pomirili. Le na dvoru volilnega kneza Joahima v Berlinu je vladalo veliko razburjenje. Volilni knez Joahim, ki se je v tistem času kakor veliko drugih knezov pečal z branjem iz zvezd je bil prepričan, da bo vesoljni potop prav zares 15. junija l. 1525. Vsekakor ne bi bila poplavljen vsa zemlja, temveč le en del Nemčije, zlasti nižina in njegova prestolnica, ki se je takrat še imenovala Berlin-Cölln. Kot zatočišče si je izbral tako imenovano

kneza dejansko odprla in so razkošne knežje kočije v največji naglici drvele proti Križni gori, da bi bil volilni knez na njeni vrtočlavi višini na varnem.

Visoki gospod je sedel s svojo družino na Križni gori in pričakoval vesoljnega potopa. Goro je pa zmočila le majhna ploha in potem je solnce prav tako spet zasijalo kakor poprej. Tedaj je bilo volilni kneginji Elizabeti predolgočasno. »Danes spet ni nič z vesoljnim potopom,« je dejala in uspelo ji je, da je svojega soproga pregovorila za povratek. Vračajoči so že gledali skozi mestna vrata — tedaj — je pa iznenada — iz sinjega neba tresčila strela in ubila enega hlapca in štiri konje pred vozom volilnega kneza. Smrtno bled se je knez opotekel v grad.

Od tedaj ni nič več verjel nikomur, ki je prerokoval iz zvezd. In spoznal je tudi to, da svoji usodi nihče ne more uiti. Saj je pred smrtjo bežal in bi ga bila prav zaradi tega smrt kmalu doletela.

Danilo Gorinšek:

Martin Smola

Nekje je živel na vasi gluhi Martin, ki zanj ni bilo dneva, da ga ni zasačila smola. Zato so ga krstili za Martina Smolo.

Nekoč — nedelja je bila in lilo je kot iz škafa — je dosegla mera njegove smole višek.

Kot že povedano, so se tisto nedeljo odprle vse nebeške zatvornice. Vliła se je ploha, da še nikoli tega. Ljudje so se razbežali na vse strani. Pred gostilno so pod streho postajali vaščani in čakali, da poneha ploha. Pa se je skozi nje prerinil iz gostilne možki in hitel v največji plahi na prosto.

»Saj bi bil vendar lahko ostal v gostilni, čeprav je že snedel malico,« je pripomnil neki možakar. Martin Smola, ki se je bil pomešal med očance, je pobaral: »A?« Oni, ki ga je bil Martin vprašal, je mislil, da ni razumel poslednjih besed, ker je bil šele prišel, pa je ponovil: »Čeprav je že snedel malico!« Gluhi Martin Smola je razumel »palico«, iztrgal je bližnjemu možakarju palico in hitro stekel za odišlim možkim ter mu je rekel: »Tu imate palico!«

Oni, zaradi plohe itak že ozvolovljen, je pograbil palico in je namlatil Martina: »V najhujši plahi mi ponujaš palico, — tu se rajši okoplji v mlaki!«

Ubogí Martin Smola je čofnil v mlako, ko da bi trenil. A ker ni bil razumel moža, ki ga je bil pravkar naklestil, je povprašal: »A?« Oni pa je zbežal po dežju in je samo kričal: »Kar bodi v mlaki, v mlaki!«

Martin Smola je razumel: »Bedaki«, hitro se je izkobacal iz mlake, stekel je k očancem, ki so se krohotali pred gostilno, in jim je zaklical že oddaleč: »Je

rekel oni, da ste bedaki.«

Možje so se ujezili: »Kakšno pošto nam tu prenašaš? Mi, da smo bedaki? Počakaj, paglavec!« Pa jih je izkupil, da je bila njegova koža vsa pisana.

Spustil se je v dir skozi vas. Ljudje, ki so ga srečali, so mislili, da je tat, ki ga zasledujejo. Ko ni bilo nikogar za njim, so ugibali: »Bržčas jim je že ušel!«

In so pohiteli za njim. Ko so ga dotekli, so ga izpraševali, kaj je zagrešil. On pa jim ni dal odgovora. Mislił je: Gotovo jih spet napačno razumem, pa bom tepen! Pa je molčal kot grob.

Tedaj so si dejali ljudje: »Tat je, tako zanikrn, da ni spraviti piškave besedice iz njega. Sam Bog ve, kaj je zagrešil!« Pristopil je birič in je Martina Smolo zaprl v umazano sobo z zamreženim oknom.

In če doslej še ni zinil, je še danes tam.

Danilo Gorinšek:

Slepčeva pesem

Nikoli nisem dneva zrl,
ne vem za žarke solnca,
od rojstva mrak mi je v očeh
in bo ostal do konca.

A srce čuti, da prelep
je svet, poln godbe, petja,
in s srcem vidim, da povsod
smeji se svet sred cvetja.

Kar zdi se mi, da vidim več
od marsikoga — bebca,
ki — dasi gleda v kras sveta, —
ne vidi več od slepca.

Gustav Strniša:

Omara za knjige

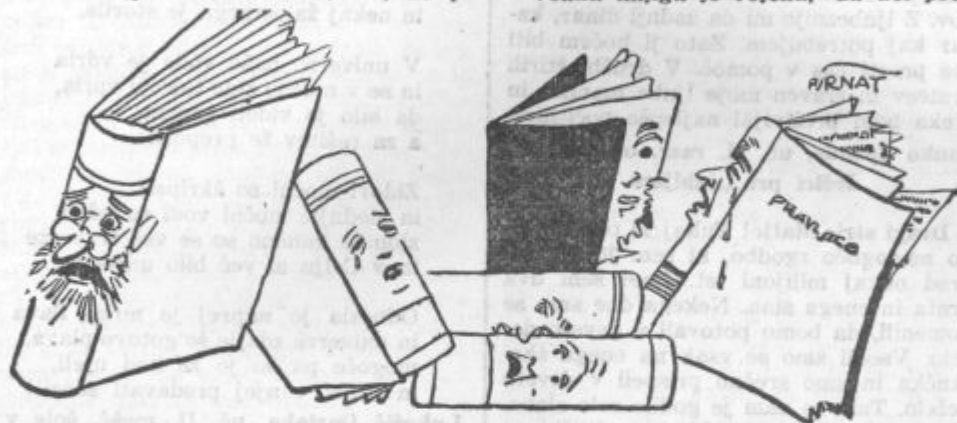
Jurček ni bil prijatelj knjig. Oče mu je hotel vcepiti veselje do čtiva, skušal mu je dopovedati, koliko koristnega je v knjigah, a deček vendarle ni maral čitati, tudi v šoli se je slabo učil in roditelja sta ga bila kar žalostna.

Pa se je preselili k njim stric, ki je imel lepo knjižnico. Spomnil se je tudi na Jurčka, ki je vedel, da ga bo stric obdaroval, saj se je bližal njegov god. A Jurček je razočaran zajokal, ko je

ka, da si upa trditi, da je pravi gospodar ta-le naš leni Jurček? Hvala bogu, da je moj gospodar njegov skrbni oče, sicer bi vedno žalovala, da me je zadel taka usoda!

Ali smo mar me knjige ustvarjene zato, da polegamo po policah kakor mrtve in čakamo, da nas zgrizejo molji? Ali smo zato tu, da nas uničuje plesnoba in trohnenje?

Vsaka knjiga je rojena, da uči pro-

dobil od strica za god lepo izdelano novo omaro za knjige.

Deček se je stricu s kislim obrazom zahvalil, ker se je moral, kajti sicer bi orala z očetom, ko pa je bil sam, je jezno sunil v omaro, ki bi jo najrajši kar treščil skozi okno.

Ko je zvečer legeč počivat, ni mogel zlepa zaspati. Naposled je vendar zaspal in se znašel — v svoji sobi. Videl je, da je omara za knjige odprta in stopil je k nji, kajti začul je iz nje živahno prerekanje.

In tedaj je zagledal svoje knjige, ki jih je kar nometal v omaro. Vse so bile pokonci in se živahno pogovarjale.

Nekatere med njimi so trdile, da je vendarle najlepše imeti takega gospodarja, kakor je Jurček, ki se za knjige briga toliko kot za lanski sneg in jih ne mrevari in ne nosi po rokah kakor drugi, pridni učenci.

Tedaj se je oglasila velika debela knjiga, ki jo je Jurčkov oče popoldne samo začasno položil v njegovo omaro, ker je imel nek nujni popravek. Tovarišice so pred njo takoj plašne utehnille, ko je začela:

»Kako more biti katera izmed vas še tako omejena, saj ste vendar modre in učene, kako mora torej biti katera ta-

sveto in jo širi, da poučuje človeka in ga bodri v dobrem!

Če bi pa bili vsi ljudje taki zanikrneži kakor je Jurček, bi nam kmalu odklenkalol! Kdor nas rad čita, si kmalu omisli še druge naše sestre in veselje zavlada med nami, ko se v knjižnici množimo in nas je vedno več! Srečne smo, ko si pripovedujemo svoje modrosti in spoznavamo, da napredujemo tudi me!»

Knjige so takoj pozabile, da so nekatere še Jurčka hvalile, kajti vse so se takoj pridružile mnenju debele starke in so ji živahno pritrjevale.

Jurček je začutil nekaj kakor sram. Skušal se je dvigniti in pobegniti izpred omare. Rad bi se umaknil in skrtil, a ni se mogel niti premakniti. Čutil je, kako mu znoj oroša čelo in prebudil se je.

Na te svoje sanje ni mogel pozabiti. Že naslednji dan je svoje knjige v omari lepo uredil in že je čutil tiho zadoščenje. Preprosil je tudi očeta, ki mu je vselej odstopil nekaj svojih knjig in danes ima deček že lepo knjižnico, na katero je kaj ponosen, saj pozna njih zaklade in rad jih prebira. Odkar ima veselje do knjig, je postal tudi sicer popolnoma drugačen in je v šoli eden najboljših učencev.

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Tiho bo prišlo to moje prvo pismo do tebe. V njem ti hočem povedati, kje bodo moje počitnice. Marsikam si želim. Rad bi šel k morju ali na Gorenjsko v Bohinj. Tam je bila moja mamica doma. Ali ker tudi mamica ne more iti z menoj, ostanem pri nji. Pomagal ji bom pri delu. Rad bi ji povrnil malo za njeno skrb. Ker sem najstarejši otrok, ima zame največ izdatkov. Z ljubeznijo mi da zadnji dinar, kadar kaj potrebujem. Zato ji hočem biti ves prosti čas v pomoč. V družbi štirih bratcev in zraven moje ljube mamicice in ateka bom preživljal najlepše počitnice.

Janko Špende, uč. II. razr. os. šole na
Ježici pri Ljubljani.

Dragi stric Matic! Tukaj Ti povem neko nemogočo zgodbo, ki sem jo doživel pred nekaj milijoni let. Imel sem dva brata in enega sina. Nekega dne smo se domenili, da bomo potovali v deveto deželo. Vsedli smo se vsak na enega škrjančka in smo srečno prispeli v deveto deželo. Tam se nam je godilo zelo slabo. Jedli smo pečene jerebice, praškički so letali okrog že tudi pečeni. Če si bil lačen, si se sklonil k njemu in si odrezal z nožem velik kos mesa. Kadar si bil žejen, si se sklonil k studencu in se napil rujnega vinca. Nato smo potovali naprej za deveto goro. Tam smo prišli med ljudožrce, ki so pojedli moja brata in sina. Kmalu bi bili zgrabili še mene, a v tem trenutku so mi zrasle silno visoke noge. Hitro sem poskočil in še tisti mah sem bil na Triglavu, ki je bil takrat visok devet milimetrov. Ponoči sem na njem zaspal in sem se prevrnil z njega, da sem si polomil noge in živim danes pri očetu kot štirinajstleten dečko.

Joško Triplat, uč. ? razr., Moste, pošta
Žirovnica.

Neresnična zgodbica. Prišel sem na svet že velik gospod plavih las in s tako dolgimi brki, da sem jih imel ovite okrog ušes. Znal sem že pisati in brati kakor vsak gospod v današnjih časih.

Miloš Likar, uč. II. razr. osn. šole, Ljubljana, Mestni trg 11.

Zgodbica v parku. Ko sem se nekega dne sprehajala po parku, zagledam otroke, kako bežijo. Grem proti smeri, kamor so otroci pravkar zbežali, gledat, kaj je tako strašnega, in vidim lepo stav-

bo, ki je bila narejena iz najfinejše čokolade, polita s sladko smetano. Ko to zagledam, jo tudi jaz urnih nog pobrišem za otroci.

Vera Fajdiga, uč. V. razr. v Kamniku.

NAŠA UNIVERZA

Velika letos bila je poplava, ko je narastla naša reka Sava, Celje skoraj celo potopila in nekaj žalostnega je storila.

V univerzo našo voda je vdrla in se v močne zide tak' je vprla, da bilo je videti grozno, a za rešitev že prepozno.

Zidovi močni so škripali in slednjič močni vodi se vdali, zlomile končno so se vse traverze in v Celju ni več bilo univerze.

Odnese la jo naprej je mrka Sava in univerza zdajle še gotovo plava, mogoče pa so jo že kod ujeli, in zopet v njej predavati začeli!

Lukežič Darinka, uč. II. mešč. šole v
Celju.

Ljubi stric Matic! Iz zvezdarne vrh padske nižine so opazovali življenje na solncu in ugotovili, da imajo tam grozne domače živali, podobne našim domačim mucam. Imajo enajst nog ter spredaj in zadaj glavo. Tako lahko tekajo te pošasti naprej in nazaj. Nekoč se zaleti takšna grozna zver nazaj naravnost proti zvezdarni, jo pogoltno z teleskopom vred. Opazovalci se še pravočasno umaknejo v žrelo padske nižine ter splavajo po lavi na varno. Torej prosim Te, ljubi stric Matic, nikar se ne podajaj tja, da se še Tebi kaj takega ne pripeti.

Marjanca Senekovič, uč. IV. razr. mešč. šole, Pragersko.

Dragi striček! Že dolgo se pripravljam, da bi ti tudi jaz poslala spis. Pa se bojim, ker pravijo, da imaš zelo požrešen koš! Zdaj pa poslušaj. Ko grejo vsi otroci na počitnice, sem se namenila tudi jaz. Tako sem se peljala z brzovlakom na Pohorje. Še nismo bili na pol poti, kar prileti velikanska muha in nam vstavi vlak. Vsi smo se prestrašili, kaj je zdaj. Nekateri so rekli, da je strojevodja zaspal. Drugi smo mislili, da se kurjaču kiha in kaj je bilo? V zadnjem vagonu je imela muha mlade in je

ena muha padla ven in si je zlomila nogo. Zaradi tega so ustavili vlak, da so telefonirali na sv. Križ po rešilni avto. Ko so prišli reševalci z največjo brzino 2000 km na uro, so pripeljali mlado ranjenko k bližnjemu krojaču, da ji je nogo poravnal in povezal. Zdaj smo se mogli peljati dalje. Škoda, da ni bilo tebe, dragi striček, zraven, ker drugače je bila vožnja prijetna!

Iva Ule, učenka II. meš. šole, Maribor,
Sritarjeva ul. 35.

Dragi stric Matie! Akoravno že več let prebiram Tvoj zgovorni kotichek — moj papa je namreč naročnik »Jutra« odkar ta časopis sploh izhaja — se vendar še nikoli nisem sam oglasil. Sedaj, ko si razpisal nov natečaj, sem se pa le ojunatil, da Ti med prečudnimi zgodbami opišem tudi jaz svoj nemogoči doživljaj iz lanskega poletja. Bil sem na Gorjancih in užival blagodat šolskih počitnic. Neke noči so me v spanju iznenadili gorjanski škrate, ki so plesali v oblacihih neslutenihi barv okoli studenca »Gospodična«. Prav na dnu »Gospodične« je kuril mlad škrate z dolgo, sivo brado velikanski kres. Ogromni plameni, ki so švigali iz mrzlega studenca, so skoro segali do neba, obenem pa tako mogočno ožarjali vso okolico, da sem izpod svojega šotora natanko razločil sleherno hišo v Novem mestu. Kakor so mi ljudje kasneje pravili, ni tisto noč v Novem mestu nihče prižgal podnevi luči. To pa rad verjamem, ker sem v siju škratevega kresa točno opazil, kako je na domačem vrtu v ogromnih skokih ves potan in upehan tekkel zasledujoči ga želvi naproti droban polžek. Še škrate je so se divili temu prizoru in vriska je preskakovali svoj kres pod vodo.

Ta moj doživljaj pa ni izmišljotina, temveč resnična dogodivščina, o kateri se lahko uveri vsakdo, ki bo natančno istega leta in dne opazoval škrate, kakor sem jih jaz.

Srčno Te pozdravlja Tvoj navdušeni »Jutrovček«

Vanja Groznik, prvošolec, Novo mesto,
Križatijska ulica 9.

Nemogoča zgodbica. Bilo je v kresni noči. Nevede, da imam praprotovo seme v žepu, sem šla v gozd. V gozdu so začele živali govoriti in, pomislite, vse sem razumela. Kar naenkrat sem zagledala pod smreko velikansko mušnico, ki je bila vsa razsvetljena od samih kresnic. Pod mušnico so igrali črički, murni, kobilice in drugi hroščki. In veste, kaj je bilo? Kresnička Belolučka je vzela

princa Zlatolučka za moža. To je bilo voščjenja, čestitk, vriskanja in petja! Tudi gostili so se prav imenitno. En kresniček je take neumnosti uganjal, da sem se do solz smejala in ko sem vzela iz žepa robček, da bi si jih obrisala, je naenkrat ves zabavni prizor izginil. Mušnica je stala temna pod drevesom. Vsa razočarana sem šla domov in šele zdaj se spomnim, da sem nosila v žepu praprotovo seme, ki mi je moglo z robčkom pasti iz žepa.

Schuster Marjeta, uč. IV. r. os. š.
Ptuj, Slovenski trg 4.

Čaroben lonec. Živel je siromašen mož. V napol podrti bajti je stradala kopica otrok. Toda oče ni vedel, kje naj bi dobil kruha. Nekega večera pa, ko je divjala nevihta, potrka nekdo plaho na vrata. Siromak gre pogledat kdo je. Pa vidi dva popotnika premočena do kolen. Popotnika ga prosita, da jima da prenočišče. Siromak res ustreže. Pokaže došlecem posteljo, samo pa leže na trda tla. Drugo jutro, ko popotnika vstane, ta, rečeta siromaku, kaj sta mu dolžna — in še ga vprašata česa želi. Popraska se siromak za ušesi, pa jima odgovori: »Nič drugega ne bi hotel, kakor čaroben lonec, kateri bi imel vsega v izobilju, česar bi si pozelel.« Komaj to izgovori, že pripleshe pred siromaka tak čaroben lonec, neznanca pa izgineta. (Bila sta Kristus in sv. Peter.) Od samega veselja siromak ne ve, kaj bi počel. Poželi si vina, kruha in mesa. Lonec izgine; toda čez hip pride nazaj zvrhan zaželjenih dobrot. Odslej so živeli siromak in njegovi otroci srečno in zadovoljno še dolgo let.

Simončič Savo, uč. II. razr. gim.
Kostanjevica na Krki.

Konec Pedenjmožičkov. Razburkano morje je vrglo na ozemlje Pedenjmožičkov želvo. Najpogumnejša obmejna straža se je spravila na ta ogromni vulkan, kakor so ga imenovali. »Ogromni vulkan je nastal na našem ozemlju,« so poročali svojemu predstojništvu, »ki hrusta naše obširne gozdove in poljane. Na štirih straneh gledajo zmaj, ki uničujejo še to, kar je ostalo. Na drugem koncu pa bijuje velike množine lave.« Kralj si je hotel ogledati ta vulkan. Kralj in njegovo spremstvo se je nastavilo ravno pred glavo želve. Ker je pa bila želva lačna, je vse pojedla. Zato ni nič več slišati o pedenjmožičkih!

Ivan Terlep, uč. 4. b. razr., Ljubljana.

